ta agga ühhest kohhast kuulda, kus rahwas pöörsid, kohhe temma siis olleks hea melega senna ka läinud. Agga metsas, Jummala känna taewa al, langes temma mitto kord põlweli mahha, ja pallus keigest süddamest, et Jummal meleparrandamist temmale piddi andma. Omma pattude pärrast olli temmal wägga halle meel, ja olleks hea melega neist tahtnud peästa; agga ei teädnud temma, waene, mis tehja, ja piddi agga omma waewasse jäma. Ta mele siis tulli, et ta ommas lapse põlwes ükskord omma issa jure tulnud, ja sure süddame kurwastusse sees temmale kaebanud ja üttelnud: Issa, ei woi minna mitte öntsaks sada; sest ei moista minna Jummala sannage luggeda. Issa südda saand sest ligutud, et wet ta silmi tulnud, ja temma üttelnud: Mo poeg, mis ma moistan, sedda tahhan sulle öppetada. Agga ei sanud temma sest muud, kui wöttis agga kätte, ja läks senna kohta, kus ta olli kuulnud, rahwas pöörwad. Kange külm olli se kord — sest ei woind temma muud kui agga talwel miñna — ja senna kohta olli ühheksa pennikoorma maad. Sai agga senna sanud, kohhe siis rägiti temmale ühhest öppetajast, kes Jummalat tundis. Mees wöttis kätte temma jure minnema, ja ütles temma wasto: Ollen seia male tulnud, et tahhan Jummala pole pöörda; sest ei sa minna muido mitte öntsaks. Meie kohhal, ei pöra seäl ükski. Keik ellame meie agga jummalakartmata ello, ja ei woi meie mitte öntsaks sada. Ma siis pallusin Jummalat, mind pöörda, ehk ma kül kirjagi ei moista.

Öppetaja nimmetas temmale nüüd keik Piibli sannad, mis pattustpöörmisse peäle juhhatawad. Ta ütles temmale: Pallu ennesele omma pattude tundmist,